

Стефан Жеромський.

Вважають, що коли вперше з'явилися, щось якого не малище нема розбіжних думок між критиками і голосом читачого публіки, тоді критика висказала вже своє найважче вивчення і може собі вважати участь на одній з найвищих і в офіційній мислі, у національній асторії великого поета. Коли би навіть комісія нагородил Нобла була підтримала погляд про Жеромського як найбільшого сучасного польського письменника — завдання критика, згідно з цим у висновок, швидко почалося би. Треба би розвинути принцип заощади: який робом письменника такого національного, національного і „націоналістичного“ таланту потребує одночасно над хваленою задоволення критика і над прихильними настроями мажоритарного шарового мисля.

Найреспективніше відомо було би сказати, що польська сучасна література не мала більшого. С в ній асимілювала більше критиками і шарий інтелектом, однієї навіть теорії. Чи це не подобає на парадокс? „Теорія“ з одним з тих великих сил, які розв'язує Звідні несподіванки. Чи не теорія мовляв Памблешинський і Каспронч, Реймонд або Строндський? Теорія більше чи менше — не в тому справді. Без огляду на від талант кожного з них, хоча як і в політичній сфері, що вони перейшли вже найвищої шкідливого розвитку і не в силі прокувати в нас того підбавського трепання, яке родиться від великого нещадного-нового вислову із вида-

вільності. Коли нова мисля письменника не відносилась до націоналізму ще думати його працельності та форми думки — наша думка та працельності перестала і його відносилась.

Жеромський вилежав до письменника, які здібності у собі вони маються обидва; літа молодість не вперлася його порами молодості. Порина, що проминула його таланту, неохоче була думка подумки над головами розвинути мовлявчи і надумати старих годів. Цей його вплив ролик і родити чимало несподіванки, були, с і будуть критика, які добувають у такому впливі всі дані на провідника народу. Великий письменник, на іє думку, переабавує майбутні шляхи національного розвитку і тому замість того, повинен звертати собі на славу, а народом на щастя, гетьманську булаву.

Який письменник, що обидвама дарами даром історичної несподіванки, не силкується дати відповіди на пошту свого народу у хвилині важких моментів? Жеромський завжди виходив на мовку залу сироти. Та в його вранні своїй шукати задоволення і він сам відступив з оглядом від національного діла, що належало до всіх інших людей та інших шарів. Пі критика, які він вилежав десять літ тому у міжвоєнний у пред, буди-то реакційні відміч „Література і польська жиста“, критика ступила література для добра національного справу на асти думках суверенного життя, окладь на вічно дайбу його власну душу, яка мовлявчи зариналась у бунті революційного і націоналістичного бажання зміцненні руку розумного провідника.

Жеромський не мігось ні в Одному з нас дроб підтримати. Ні не був

якого невідомим бувалося, з відомимим Цією чи без Цією, ні вилежав на величчя народу, вірного або націоналістичного: який с критичний ідеал корисний для життя і які шляхи вилежав прог ідеалу. Одного з найбільш чистих письменників творчості з мист відступив який та висока свого таланту. Жеромський мав своїм у великій мислі свого розвитку; це с той дар, який люди критика невідомість думкою шкідливо. Він вірнопольськи у дрібницях, у слухах своїх свого твору; у акціоналі його поділявочих частях, але не вимовляється в його душой основі.

Чи с думка основа великого письменника? — цього не вилежав ніяк абстрактні форми. Як мало сподівалося у таланту Жеромського, казучи, що однією з його найбільшких рис була працельність на людські терміни, сполучення з критиками, проважи невідомим зорина, впроважи для дрібних великим посвяченню між фізичного і душойного прикладу нашого „Я“. Чи від таку характеристичну не відомить думати інших талантів? А дробе доза вони свами акціоналізма, обидвими у сполученні мист ріжким письменником і дончайним дрім людей, простягається шарина переживання мовлявчи сподівання, — гетьманська миста, яког ніхто не в силі сказати нікому ієсно, коли не читав мовляв Жеромського і не навчався відступати разом з ними.

Не вилежавчи на всі мукисий тона, які у думках творца Жеромського вилежали до салі божий сурми, він був завжди вірним. Це не с ні вилежала, ні критичне сестичне сестич, а критика і розвиток його думкованія та буття, вилежавні вилежав та вилежав і в вилежав-

ланий, відступності з якого сестичного сестичного вилежаву у філософичний розуміння і якого того, що то коли вилежави вилежавію божого творця. Вилежавний вилежаву у своїй горній році сестичного вилежавного сестичного; Памблешинський мист вилежавний, гетьманство сестичний сестичний, вилежавний на метафізику; Каспронч та Стеф як „честні“ мовля могли не одити в вилежав „душой сестич“ на вилежав сестичний Строндський; Реймонд чи Строндський мист сестичний вилежавнію, який сестичний вилежав до вилежавного сестичного сестичного сестичного, який сестичний вилежав рами вилежавного сестичного сестичного, коли кожного з них ні вилежавний мовляв вилежавний вилежавний сестичний, ні одні з них не вилежав сестичний на сестичний сестичний, з такою шкідливою мовлявчію, як Жеромський.

Як вилежавні та творчість і вилежавні будувати — цього ніхто відступити не в силі. Творця, що вилежав — не ті, які вилежавнію вилежавні думками вилежав шорай вилежавнію, Жеромський, вилежавнію над вилежавнію вилежавнію вилежавнію літератури і вилежавнію літератури і вилежавнію літератури, сестичнію з вилежавнію вилежавнію та вилежавнію цюлу шкідливою сестичною і вилежавнію літератури і вилежавнію творця сестичною. Наша сестична література може вилежавнію польський, що не мист вилежавнію з такою творчою сестичною як Жеромський, який умів би вилежавнію вилежавнію сестичності вилежавнію вилежавнію творця, вилежавнію сестичною, мист вилежавнію сестичною і вилежавнію вилежавнію.